קשיין אהדדי. דקתני רישא במחובר לקרקע שחיטתו כשרה אלמא בדיעבד שפיר דמי והדר תני היה עור יולא ט' : אלא לאו ש"מ טו'. והא מתניתין רבי היא דלא רבי חייא אפילו לכתחלה מכשיר : עור יולא מן הכותל. הייט מחובר מעיקרו דמוקמי' ליה לקמן בכותל מערה אלא נגנה הכותל ע"י אדם תורה אור

אבל בכח שני וכפתו במקומו דפטור אפילו היה סוף מיס לבא עליו דלא רביה רחמנא ממנה אלא במקום שהתחיל ההיזק כבר עליו לתוך האש או לתוך המים כדתנן בהמבערפין (סנהדרין עז. ושם ד"ה סוף) אבל סוף מיס לבא וסוף מיס לבא פטור אפילו שכפתו במקום אחר והביאו שם פטור אע"ג דאלה היה סוף מיס לבא עליו היה חייב למאן דאמר אמו מטוס חליו דמאי שנא מאמו ברוח מזויה חייב דאין חיוק בין מקרב האש אצל הדבר למקרב הדבר אצל האש דהא טופף קומתו של חבירו לפני הדליקה שיכולה לבא ברוח מזויה חייב כדאמר בריש הכונס (נ"ק ט. ושם ד"ה אינמא) מ"מ הכא פטור שבשעה שהביאו שם לא היה סוף מיס לבא אי לאו דאמקיל לא מחייב בכח שני ודומה דאמקיל לא מחייב בכח שני ודומה וסילוק אלה התרים דפטור: **מנין** לחייב שהיא בחלוט שנאמר ויקח את המאכלת. ואם תאמר והא הא קרא בקדשים כתיב דבפרק הסודה (מנחות דף פב: ושם ד"ה ויקח) וכאוף פ' דם חטאת (זבחים דף נז: ושם ד"ה והחם) נפקא לן מהכא דקדשים מעונין כלי ואומר ר"ח דלענין חלוט גמרינן מני אמלין מדכתיב לשחוט את בנו ולא כתיב לשחוט את הטולה אבל כלי לא שייך למילף בחולין אלא בקדשים כשאר עבודות דבעו כלי שרת ומדכתיב ויקח ולא כתיב ויכין דרשינן חלוט בחולין ומדכתיב מאכלת ולא כתיב המחתך דרשינן כלי בקדשים ואע"ג דהכא לדחי רבי חייא] דזריזותיה דאברהם קמ"ל דאם לא שייך יב] למימר הכי : **לענין** עבודת טוכבים הוי חלוט דאמר רב המשתחוה לבית ט'. לא בעי לאתויי הכא פלוגתא דרבי יוסי ורבנן דפליגי במשתחוה לאילן בפרק כל הבלמים (ע"ז דף מח.) יג] דאפילו רבנן דשרו התם הייט דוקא אילן שנשרש (ב) ויוצא מן הקרקע וחשיב כמחובר מעיקרו ולא דמי לבית ומתניתין דכל הבלמים (שם דף מז.) דמי שהיה טוחלו סמוך לעבודת טוכבים ופכל ט' אבנין ועליו ועפרו מטמאין כשרץ לא מצי למי לאתויי התם כשבנאלו מתחלה לשם עבודת טוכבים לא בשתחוה מקודם לכל חבן ואבן : **אמר** רבי אלעזר תברא ט'. לא שייך לאתויי הכא דא בשביל שיודה הכותל נעשה כמי שלא יצקה הכותל כיון דאין לו לחלוט זה בזה דאין המעמיס שוין דהא דלא הוי בכי יותן בשביל שיודה דחשיב כמחובר ובשביל שלא יצקה הוי משום דלא ניחא ליה ולא דמי לנתן הוא ואמרה היא דבפ"ק דקדושין (דף ה:) דמשני התם נעשה כמי שנתנה היא ואמרה היא דחד טעמא הוא משום דכתיב (דברים כד) כי יקח איש אשה ולא שתקח את עצמה ואם תאמר הכא משמע דפליגי תנאי בחלוט ובכסוף חברו לענין הכשר זרעים ולרב פפא הוי לכ"ע כחלוט וא"כ מאי קא מבעיא ליה לרב יוסף בפ' המוכר את הבית (ב"מ דף מו: ושם ד"ה בעי) מי נשמיס שחשב עליהם להדיח את האינטרובל מהו להכשיר בהן את הזרעים וי"ל דלרבי אלעזר דאמר תברא למ"ד מחובר הוי מבעיא ליה דשמא אינטרובל לא הוי מחובר כמו בית חלוט

קשיין אהדדי אלא לאו ש"מ *שאני בין מחובר מעיקרו לתלוש ולבסוף חברו ש"מ. אמר מר השוחט במיבני שחיטתו בשרה ותניא שחיטתו פסולה! ל"ק הא בסרנא דפחרא הא בסרנא דמיא ואיבעית אימא הא והא בסרנא דמיא ולא קשיא הא בכח ראשון הא בכח שני וכי הא *דאמר רב פפא יהאי מאן דכפתיה לחבריה ואשקיל עליה בידקא דמיא ומית חייב מ"מ גירי דידיה הוא באהני ביה וה"מ בכח ראשון אבל בכח שני גרמא בעלמא הוא. *יתיב רב אחרוה דרבי חייא ורבי חייא קמיה דרבי ויתיב רבי וקאמר מנין לשחיטה שהוא בתלוש שנאמר ויקח את המאכלת לשחוט" א"ל רב לרבי חייא מאי קאמר א"ל *יו"ד דכתיב אאופתא קאמר, והא קרא קאמר! קרא זריזותיה דאברהם קמ"ל. אמר רבא פשיטא לי תלוש ולבסוף חברו לענין עבודת כוכבים הוי תלוש *דאמר (מ) (מר) "המשתחוה לבית שלו אסרו ואי ס"ד הוי מחובר "אלהיהם על ההרים" ולא ההרים אלהיהם לענין הכשר זרעים תנאי היא *דתנן הבופה קערה על הכותל: בשביל שתודה הרי זה בכי יותן ג) בשביל שלא ילקה הכותל אינו בכי יותן הא גופא קשיא אמרת בשביל שתודה הרי זה בכי יותן והדר תני "בשביל שלא ילקה הכותל אינו בכי יותן הא בשביל שיודה הכותל ה"ז בכי יותן "א"ר אלעזר תברא מי ששנה זו לא שנה זו רב פפא אמר כולה חד תנא הוא בכותל מערה הא בכותל בנין וה"ק הבופה קערה על הכותל בשביל שתודה ה"ז בכי יותן הא בשביל שיודה הכותל אין זה בכי יותן "בר"א בכותל מערה אבל בכותל בנין בשביל שלא ילקה הכותל הוא דאינו בכי יותן הא בשביל שיודה הכותל ה"ז בכי יותן בעי רבא תלוש

אבל בכח שני וכפתו במקומו דפטור אפילו היה סוף מיס לבא עליו דלא רביה רחמנא ממנה אלא במקום שהתחיל ההיזק כבר כגון בכח עליו לתוך האש או לתוך המים כדתנן בהמבערפין (סנהדרין עז. ושם ד"ה סוף) אבל סוף מיס לבא וסוף מיס לבא פטור אפילו שכפתו במקום אחר והביאו שם פטור אע"ג דאלה היה סוף מיס לבא עליו היה חייב למאן דאמר אמו מטוס חליו דמאי שנא מאמו ברוח מזויה חייב דאין חיוק בין מקרב האש אצל הדבר למקרב הדבר אצל האש דהא טופף קומתו של חבירו לפני הדליקה שיכולה לבא ברוח מזויה חייב כדאמר בריש הכונס (נ"ק ט. ושם ד"ה אינמא) מ"מ הכא פטור שבשעה שהביאו שם לא היה סוף מיס לבא אי לאו דאמקיל לא מחייב בכח שני ודומה דאמקיל לא מחייב בכח שני ודומה וסילוק אלה התרים דפטור: **מנין** לחייב שהיא בחלוט שנאמר ויקח את המאכלת. ואם תאמר והא הא קרא בקדשים כתיב דבפרק הסודה (מנחות דף פב: ושם ד"ה ויקח) וכאוף פ' דם חטאת (זבחים דף נז: ושם ד"ה והחם) נפקא לן מהכא דקדשים מעונין כלי ואומר ר"ח דלענין חלוט גמרינן מני אמלין מדכתיב לשחוט את בנו ולא כתיב לשחוט את הטולה אבל כלי לא שייך למילף בחולין אלא בקדשים כשאר עבודות דבעו כלי שרת ומדכתיב ויקח ולא כתיב ויכין דרשינן חלוט בחולין ומדכתיב מאכלת ולא כתיב המחתך דרשינן כלי בקדשים ואע"ג דהכא לדחי רבי חייא] דזריזותיה דאברהם קמ"ל דאם לא שייך יב] למימר הכי : **לענין** עבודת טוכבים הוי חלוט דאמר רב המשתחוה לבית ט'. לא בעי לאתויי הכא פלוגתא דרבי יוסי ורבנן דפליגי במשתחוה לאילן בפרק כל הבלמים (ע"ז דף מח.) יג] דאפילו רבנן דשרו התם הייט דוקא אילן שנשרש (ב) ויוצא מן הקרקע וחשיב כמחובר מעיקרו ולא דמי לבית ומתניתין דכל הבלמים (שם דף מז.) דמי שהיה טוחלו סמוך לעבודת טוכבים ופכל ט' אבנין ועליו ועפרו מטמאין כשרץ לא מצי למי לאתויי התם כשבנאלו מתחלה לשם עבודת טוכבים לא בשתחוה מקודם לכל חבן ואבן : **אמר** רבי אלעזר תברא ט'. לא שייך לאתויי הכא דא בשביל שיודה הכותל נעשה כמי שלא יצקה הכותל כיון דאין לו לחלוט זה בזה דאין המעמיס שוין דהא דלא הוי בכי יותן בשביל שיודה הייט משום דחשיב כמחובר ובשביל שלא יצקה הוי משום דלא ניחא ליה ולא דמי לנתן הוא ואמרה היא דבפ"ק דקדושין (דף ה:) דמשני התם נעשה כמי שנתנה היא ואמרה היא דחד טעמא הוא משום דכתיב (דברים כד) כי יקח איש אשה ולא שתקח את עצמה ואם תאמר הכא משמע דפליגי תנאי בחלוט ובכסוף חברו לענין הכשר זרעים ולרב פפא הוי לכ"ע כחלוט וא"כ מאי קא מבעיא ליה לרב יוסף בפ' המוכר את הבית (ב"מ דף מו: ושם ד"ה בעי) מי נשמיס שחשב עליהם להדיח את האינטרובל מהו להכשיר בהן את הזרעים וי"ל דלרבי אלעזר דאמר תברא למ"ד מחובר הוי מבעיא ליה דשמא אינטרובל לא הוי מחובר כמו בית חלוט

ומעמדו מעמדו כשרץ לא מצי למי לאתויי התם כשבנאלו מתחלה לשם עבודת טוכבים לא בשתחוה מקודם לכל חבן ואבן : **אמר** רבי אלעזר תברא ט'. לא שייך לאתויי הכא דא בשביל שיודה הכותל נעשה כמי שלא יצקה הכותל כיון דאין לו לחלוט זה בזה דאין המעמיס שוין דהא דלא הוי בכי יותן בשביל שיודה הייט משום דחשיב כמחובר ובשביל שלא יצקה הוי משום דלא ניחא ליה ולא דמי לנתן הוא ואמרה היא דבפ"ק דקדושין (דף ה:) דמשני התם נעשה כמי שנתנה היא ואמרה היא דחד טעמא הוא משום דכתיב (דברים כד) כי יקח איש אשה ולא שתקח את עצמה ואם תאמר הכא משמע דפליגי תנאי בחלוט ובכסוף חברו לענין הכשר זרעים ולרב פפא הוי לכ"ע כחלוט וא"כ מאי קא מבעיא ליה לרב יוסף בפ' המוכר את הבית (ב"מ דף מו: ושם ד"ה בעי) מי נשמיס שחשב עליהם להדיח את האינטרובל מהו להכשיר בהן את הזרעים וי"ל דלרבי אלעזר דאמר תברא למ"ד מחובר הוי מבעיא ליה דשמא אינטרובל לא הוי מחובר כמו בית חלוט

מנין משפט נר מצוה

קיג א מיי' פ"ח מהל' שחיטה הל"י כ' סמג עשין סג. טוש"ע יו"ד סי' ו סעי' ב:

קיד ב מיי' שם פ"ב הל"י. סמג שם טוש"ע יו"ד סי' ו:

קטו ג מיי' פ"ב מהל' מאכלות אסורות הל"ט:

קטז ד מיי' פ"ח מהל' שחיטה הל"י כ' סמג עשין סג. טוש"ע יו"ד סי' ו סעי' ב:

קיז ה מיי' פ"ח מהל' שחיטה הל"ד סמג עשין סג. טוש"ע יו"ד סי' קמה סעיף ג:

קיח ו מיי' שם הל"ח טוש"ע שם סעי' ה:

קיט ז ח מיי' פי"ב מהל' מאכלות אסורות הל"ה ג:

נוסא מנין לטחלה טרוא בתלוש

נוסא תלוש ודבסוף חברו אחר דבר רבא אלעזר.

שיטה מקובצת

ג) ראמר רב המשתחוה לבית: ב) בשביל שלא יצקה הכותל. נ"ב עי' תוס'כריתות(ד' מ' ע"ב): ג) קנה עשר מאליו שלא נעשו אדם אלא מעצבו עלה.בקצת ס"י לא נמצא זה הלשון: ד) ובתחלת נלנלו שהם הוי מכה אדם: ס) וכולה מנחות לפרקים פרקים שפני שיבי הבקעת :ו) משם הביא לשחיטה שנפסלה במחובר ומסקרא זה אבל אינו עיקר : ז) על ההרים ומשמע ולא ההרים אלהיהם : ח) אין לי אלא שפלאן בכלי מנין מילא מים לגבל בהן: ט) אין לי אלא לשחיטת מנין: י) והא דאמרי' בפסחים. נ"ב עי' תוס'(לקמן דף לא ע"ב): יא) אי לאו דאשקיל עליה בדקא דמיא אח"כ ואמאי : יב) קמ"ל דהתם לא שייך למדרוי הכי : יג) בפ' כל הצלמים דאמר' רבנן דשרו התם הייטו דוקא . נ"ב עיין תוס' שם (דף מה ע"ב):

הגהות הב"ח

(א) גמ' דאמר רב המשתחוה לבית: (ב) תוס' ד"ה לענין וכו' אעפרם ויוצק מן הקרקע :

גליון הש"ס

גמ' אמר רבי אלעזר תברא. עיין דף לב ע"ב כתובות דף סה ע"ב כריתות דף כד ע"ב :

הגהות מהר"ב רנשבורג

א) תו"ה מנין לטחלה וכו' דזריזותיה דאברהם קמ"ל . כ"כ עיין זבחים דף נ: ע"ב תוס' ד"ה ויקח וכו' ומנחות פב ע"ב תוס' ד"ה ויקח וכו' והוק:

א) נראה דגרס אלא לאו ש"מ שאני וכו' ולומר רישא דאמר במחובר לקרקע שחיטתו כשרה. כלומר רישא תרע דשמעת דתלוש ולבסוף חברו לדקא תני נעץ סכין (קרוב לו וכשרו): הא בסרנא דפחרא. כשרה דאתי מכח נברא בכל שעה:בסרנא דמיא דאתי מכח ראשון של אדם וכשר ואדיב אתי מכח מיא ופסול : דכתיב אאופתא. כלומר כמו סדוקה שבעץ שדומה הוא כמו זו כלומר ביקע מה אתו ביקע אין בו יתרון לכל דבר אף דבר זה אין בו ראיה וקרא זריזותיה [דאברהם קמ"ל] ולא מצינו למשמע דלא תהא שחיטה כשרה במחובר: פשיטא לי דלענין ע"ז הוי תלוש ואסור: דאמר רב המשתחוה לבית אסרו לכל דבר כלומר שהוא כשרה במחובר: חיבה: ואי ס"ד דמחובר הוא אמר רחבנא(דכתיב) אשר אתם יורשים אותם את אלהיהם דמשמע אלהיהם על ההרים כלומר שהוא דבר תלוש ממש ולא ההרים עצמן שהן מחוברין ולאו חשוב אלהיהם והא דקא חזינן המשתחוה לבית אסרו שמעתין מינה:ולאו חשוב במחובר ועדיין לא מצינן למשמע דלא תהא שחיטה כשרה במחובר. לענין הכשר זרעים תנאי היא דאי תלוש ולבסוף חיברו הוי תלוש ואי לאו. דתנן הבופה קערה על הכותל וכו' להדיח הקערה הרי זה בכי יותן ואם בשביל שלא ילקה כלומר שסנין על הכותל מן הדמים שאינו צריך לאותן מים על הכלי אינו בכי יותן (הקערה):הא גופא קשיא אמרת בשביל שיודה הכותל הרי זה בכי יותן וכו' : אמר ר' אלעזר תברא . כלומר דשני תנאים למדרשא ולא קשיא לך דאמרי הכי מי ששנה זו לא שנה זו (לעולם לר' אלעזר דתברא תנאי היא) ולמאן דאמר אינו בכי יותן הוא סבר דתלוש ולבסוף חיברו הוי תלוש:רב פפא אמר לעולם כולה חד תנא הוא ולא קשיא הא בכותל מערה והא בכותל בנין . בר"א בכותל מערה אינו בכי יותן

ב) נראה דגרס אלא לאו ש"מ שאני וכו' ולומר רישא דאמר במחובר לקרקע שחיטתו כשרה מייתי בתלוש ובכסוף חברו ומדמי דמייתי בתלוש ובכסוף חברו דקאמר נמן סכין נכתוב